

Толкова огорчения и разочарования изпитахъ въ своя животъ,
толкова свѣтли пламъци бидоха засипани съ пепелъта на измамата,
че мисля — не само въ моето сърдце, но и никжде на този свѣтъ
не расте вече бѣлата лилия на благовещението . . .

Бихъ дала всичко, да можехъ, като нѣкога, въ сждбоносния часъ
да затворя очи, простра ржце и кажа: — води ме.
Но чернитѣ фантоми на миналото следватъ всѣка моя стѣпка
и заливатъ съ язвителния смѣхъ на Мефистофеля топлия ти гласъ.

— Любовь моя, разкъсала магически завесата на действителността
и открила ми (уви, за мигъ само) свѣта на блѣновецѣ.
Засадила пустинята на ежедневноста
съ разкошнитѣ палми на сънищата.
Залѣла скалиститѣ брѣгове на самотността
съсь всепоглѣщащия приливъ на желанието . . .

Любовь моя, опила ме съ опиума на жертвения подвигъ,
повлѣкла ме съ магнетизъма на бездната,

нима ще преживѣя и твоята кончина?